

Arrest

nr. 120 498 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij legt een standaard medisch getuigschrift neer gedateerd op 19 juni 2013 aan de hand van dr. L.D.M.. Zowel uit de aanvraag dd. 27 juni 2013 als uit het standaard medisch getuigschrift dd. 19 juni 2013 blijkt dat verzoeksters aanvraag is gebaseerd op de medische problematiek van haar zoon V.P..

Op 11 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de bovengenoemde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 september 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"V(...), S(...)

Geboren te K(...) op (...)

+ minderjarige zoon: P(...), V(...)

Geboren te K(...) op (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk¹ is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de

schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen. De rechtspleging is kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het “*belang*” wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1 en §3 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§1/1 (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat deze wettelijke bepaling van toepassing is op “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster op 27 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Lezing van de thans bestreden beslissing leert dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet nu de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 september 2013 en worden de conclusies van dit advies weergegeven. Dit advies, dat samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht, bevindt zich in het administratief dossier en het wordt tevens door de verzoekster bij het verzoekschrift gevoegd. Het advies vermeldt in de hoofding op duidelijke wijze dat het is uitgebracht ten aanzien van de jongeheer P(...) V(...), van Russische nationaliteit. In zijn advies oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte zoals geattesteerd in het standaard medisch getuigschrift van 19 juni 2013 kennelijk geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bij de aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift van 19 juni 2013 inderdaad is opgesteld op naam van de jongeheer P(...) V(...). Zodoende dient te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die was gegrond op de medische situatie van de jongeheer P(...) V(...), de zoon van de verzoekster.

Het blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag dd. 27 juni 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en een standaard medisch getuigschrift werden overgemaakt met betrekking tot de zoon van de verzoekster. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag van 27 juni 2013 zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de verzoekster zelf. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de kwestieuze aanvraag enkel steunt op de medische toestand van de zoon van de verzoekster.

Thans wordt echter enkel door de verzoekster in eigen naam een beroep ingediend, zodat de zoon van de verzoekster geen procespartij is het thans voorliggende geschil. Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de verzoekster. Opdat de verzoekster een persoonlijk belang bij het beroep zou kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting gevraagd naar het persoonlijk en rechtstreeks belang in hoofde van de verzoekster, stelt de advocaat van de verzoekster dat zij als moeder zeker een belang heeft bij de beoordeling van de medische problematiek van haar minderjarig kind en dat dient vermeden te worden dat in verschillende verblijfsprocedures tegenstrijdige beslissingen worden genomen. Voor het overige volhardt zij in het verzoekschrift. Het blijkt echter dat in het voorliggende verzoekschrift geen uiteenzetting is opgenomen omtrent het persoonlijk en rechtstreeks belang van de verzoekster. De advocaat van de verweerder stelt ter terechtzitting dat het beroep niet werd ingediend door de zieke persoon, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel in een verblijfsrecht voor de zieke vreemdeling voorziet en niets er op wijst dat de wet dient uitgebreid te worden voor gezinsleden.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt en niet wordt betwist dat de verzoekster zelf geen medische problematiek heeft voorgelegd in de verblijfsaanvraag die op 27 juni 2013 werd ingediend en nu blijkt dat zij evenmin in haar hoofde een standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd bij deze aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen *“in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen. Deze wettelijke bepaling is duidelijk en zij biedt, zoals de verweerder ter terechtzitting pertinent opmerkt, geen ruimte voor een interpretatie als zouden ook gezinsleden van de zieke vreemdeling dergelijke medische verblijfsmachtiging kunnen bekomen. Het is duidelijk dat enkel de vreemdeling *“die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”* valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien ligt thans enkel een advies zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voor in hoofde van de zoon van de verzoekster.

Nu de verzoekster zelf niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, kan zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissing niet worden toegelaten tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekster maakt met haar loutere affirmaties en haar hypothetisch betoog dat moet vermeden worden dat tegenstrijdige beslissingen worden genomen, niet concreet aannemelijk dat zij bij de ingediende vordering een persoonlijk en rechtstreeks belang kan doen gelden.

Nu de verzoekster niet aantoont dat zij onder het toepassingsgebied kan vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing - waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat de medische toestand van de zoon van de verzoekster kennelijk geen ziekte uitmaakt als voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet - aan de verzoeker geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel kan verschaffen. De verzoekster kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantoont dat zij haar toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De verzoekster toont niet aan op welke wijze de vernietiging van de thans bestreden beslissing haar een persoonlijk en rechtstreeks voordeel verschaft.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang in hoofde van de verzoekster.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE